8 ore de somn

insemnează 8 ore de reconfortare. Dar mai pot însemna și 8 ore de pericol pentru dinții dv., dacă înainte de culcare nu îndepărtați regulat sedimentul moale și resturile de mâncare de pe dinți, focarul germenilor multor boli periculoase. Ingrijirea dinților dimineața este bună, dar mai bună este când ea se face și dimineața și seara. Cu cât dați dinților mai multă îngrijire și seara, cu atât îi apărați mai sigur contra cariei.

PASTA DE DINȚI
Chlorodont

NEVRALGINE
JURIST
combate:

Dureri de cap

Gripă, răceală

Dureri nevralgice reumatice

Pentru curățirea internă a corpului Dvs.

vă recomandăm o cură cu Leo-Pills, laxativul extras exclusiv din plante, care s'a dovedit de mult timp a fi un mijloc excelent de curățire și a sângelui.

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

VIȚE ALTOITE

POMI FRUCTIFERI, VIȚE SPECIALE PENTRU LIPSURI ȘI PLANTAȚII NOUI. AUTENTICITATEA VARIETĂȚII GARANTATĂ

Adresați-vă cu incredere la: Pepinierele Th. Teodorescu, Focșani

341

FABRICA DE CLOPOTE „OITUZ"

SFEȘNICE ȘI POLICANDRE BISERICEȘTI

GHEORGHE DUMITRESCU

BUCUREȘTI I SPLAIUL UNIRII No. 87 - Telefon 3.53.24

BLITZ-REPORTAJ

O, tempora! O, mores!...

S'au schimbat vremurile și odată cu ele s'au schimbat și năravurile, cu toate că oamenii sunt aceiași.

Fără să plângem cu exagerare regretând amarnic ceeace a fost și nu mai este, nu ne putem opri de a gândi cu melancolie la ceea ce ar trebui să fie și nu este: la omenie, la bună cuviință, la lepădare de sine, la frica de Dumnezeu, la...

Prea lung ar fi pomelnicul, dacă l-am duce până la capăt.

ODINIOARA
LA BRUTARIE

O fetișcană voinică, încărcată cu o geantă mare de mușama neagră plină cu tot soiul de alimente, intră în brutărie și cere o pâine. Negustorul se grăbește să o servească, îmbietor.

— Ce fel de pâine dorești, frumoaso?... Avem pâine obicinuită, jimblă, franzelă cu lapte, pâine de secară, pâine de Brașov cu cartofi, specialitatea casei...

— Să-mi dați pâine de Brașov!

— Bine, prea bine!... Câtă să fie?

— Una întreagă, mai mare!

Negustorul alege o pită cât roata carului, o bate cu palma peste rotunjimile-i rumenite, apoi propune, mieros, fetișcanei:

— Dă-mi adresa și ți-o trimit acasă!... la ce să te mai încarci cu ea!... Imi stau caii și servitorii de pomană!... Iar de plătit, plătești la săptămână!...

LA MACELARIE

Negustorul întâmpină clienta din stradă:

— Săru 'mâinile, coniță!.. Vă așteptam!... Am pus deoparte pentru d-v. o bucată de rasol pre cinste și niște fleiculițe curat de unde suge ursu... Au să se topească în gură! V'am rezervat și niște costițe!...

Clienta încarcă pachetele pe rând, într'un sac de provizii, fără să se arate prea încântată de atâta „hoit".

— Dar aci, ce mi-ai pus?

— E cadoul meu!, surâde cu gura până la urechi, măcelarul, Ficățel și cărniță pentru drăgălașul dv. cățel!...

LA BACANIE

Patronul se repede, în persoană:

— Să trăiți dom'le director!... N'ați mai dat pe la noi de-o săptămână. Cu ce vă putem servi?

— Aș vrea niște untdelemn!... Vezi însă să fie veritabil de măsline; să nu-mi dai ulei de-al nostru, românesc, că-mi face arsuri!

— Vai de mine!... Da 'nici nu țin eu asemenea marfă. Am numai untdelemnuri franțuzești, grecești, italienești și spaniole, garantate!

— Să-mi dai și niște zahăr!

— Poate să fie o lădiță de 25 kgr.?.. O s'aveți nevoe: se apropie sărbătorile!

— Bine!.. Pune băiatul să râșnească și niște cafea!

— A! nu!... Mă scuzați!... Cafeaua o râșnesc eu, cu mâna mea!... Numai eu știu cum să amestec sorturile ca să iasă aroma pe gustul dv!...

Etc... Etc...

ACUM
LA BRUTARIE

Brutarul năpădit de puhoiul mulțimii care se îngrămădește dinaintea tarabei se oțărește fioros la fetișcana de odinioară:

— Ho, fato! Ce te 'nghesui așa!... Că doar nu-i pomana lu' Canifișteanu!... Ce vrei?

— Pâine!... Ce să vreau?

— Păi da! Că la tine acasă tot cu pâine te-ai îndopat!... Vorba ceea: nici nu ți s'a uscat bine mămăliga pe mate și nu mai poți fără pâine!...

LA MACELARIE

Coniță de pe vremuri privește cu tristețe niște ciosvârte pe cari cu chiu cu vai a reușit să le târguiască.

— Domnule, dar mi-ai pus aci mai multe oase decât carne!

— Dacă e vitele slabe!

— Eu știam că oasele se dau în anumită proporție față de carne!

— O fi, cucoană! Da 'cui nu-i place, nu cumpără, sau mănâncă cegă și icre negre, că n'are oase!

— Nu e vorba de asta, dar nici nu știu ce să fac cu ele! Barim de-ar avea măduvă, ar fi bune de supă!

— Las 'că și fără măduvă le mănâncă javra de cățel!

LA BACANIE

Patronul strigă dela „Cassa" unde tronează cocoțat pe un scaun:

— Ia, băiete, vezi ce vrea domnu' director!

— Să-mi dați niște ulei! Am citit în ziare că vi s'a distribuit cotă!

— Ehei! Să fii d-ta sănătos, de când s'a isprăvit cota! Dacă voiai ulei, să te fi sculat de vreme!

— Atunci, dați-mi un kilogram de zahăr!

— Zahăr nu mai vindem decât cu litra; s'ajungă la toată lumea!.. Nu unii să se 'ndoape și alții să se usuce!

— Foarte bine!... Să-mi răsniti niște cafea, știți amestecul special pentru mine...

— Amestecul special, s'a zis cu el!... Dacă dorești, poți să-ți fac o combinație de cafea cu orz și cu năut!... Are destulă aromă, nu face rău la inimă și nechezi după ea ca armăsarii!...

Etc... Etc...

i. drgm.

REGINA MARIA ȘI PAȘTILE EROILOR

Sfânta Inviere și Paștile Eroilor în anul acesta de mare doliu național ne vin cu covârșitoare jale și durere.

Din trupul României Mari, întregite cu atâtea jertfe, s'au rupt peste 5.000.000 români.

De aceea, în aceste vremuri chinuitoare, să ne îndepărtăm cu toții întreaga gândire și simțire către sufletul mare și nobil al Reginei Maria care a fost cu adevărat mama tuturor românilor.

Dela Marea Regină Maria, putem lua pildă vie de vrednicie, de dârzenie în luptă cu greutățile vieții și cu greutățile neamului, de credință neclintită în puterea divină și puterea de rezistență și de existență a neamului românesc, de speranță într'un viitor mai fericit.

Dar mai presus de toate a ne convinge de însemnătatea covârșitoare a „cultului eroilor neamului".

Regina Maria a avut cu adevărat cultul eroilor și cultul Patriei, pe altarul cărora a jertfit toată puterea sa de creațiune, de inteligență, de pricepere și muncă istovitoare.

Timp de 25 ani, și până a închis ochii ei sclipitori și fermecători, n'a lipsit un an dela datoria ca în ziua eroilor și Invierii Domnului să nu fie pe frontul vitejiei legendare (Mărășești-Mărăști-Oituz); să nu fie la căpătâiul mormintelor eroilor care au luptat pe viață și pe moarte, și și-au jertfit viața pe altarul sfânt al dreptății neamului și înfăptuirea unirei celei mari.

Acolo, în cimitirele eroilor, aprindea lumânări, acoperea mormintele cu ramuri de pomi înflorite și cu flori. Acolo, în fața crucilor sfinte, îngenunchia, lăcrăma și se ruga cu evlavie pentru sufletele eroilor căzuți la datorie și pentru fericirea neamului românesc.

In anul acesta, de mari încercări pentru neamul nostru, fiindcă nu se știe ce ne hărăzește destinul, sfintele morminte ale eroilor sunt lipsite și de prezența întregei ființe a Reginei Maria. Trupul ei nu mai călătorește spre frontul vitejiei, spre mormintele eroilor. Dar, sigur că nu ne va uita și sufletul ei va flutura ca îngerii cerești asupra lor și atunci se va convinge dacă românii sunt la înălțimea chemării lor, dacă au învățat din jertfa sa pilduitoare cum se prețuiesc și cum se sfințesc eroii neamului.

Deci în ziua Invierii și Paștilor Eroilor toți românii să fie la datorie, la datoria sfântă cerută de Cultul Eroilor și Cultul Patriei. Toți românii, dar mai ales tineretul neamului, să arate prin fapte că și în sufletul lor dogorește ca para focului toate virtuțile Marei Regine Maria.

In ziua Invierei mai ales, toată suflarea românească să înlocuiască pe Regina Maria, să năvălească spre mormintele eroilor din tot cuprinsul României Mari, să aprindă lumânări, să le acopere cu flori și crengi înflorite, să îngenunche cu smerenie și să se roage fierbinte lui Dumnezeu spre odihna sufletelor eroilor căzuți la datorie, pentru iertarea păcatelor noastre, mântuirea neamului și dobândirea din nou a dreptății.

Să se roage sufletului celei mai Mari Regine ca să nu ne uite și să aibă milă de noi. Și să coboare din înălțimea muceniciei ei duhul cel curat al unirei și al jertfei pentru împlinirea cât mai curând și reînvierea dreptății neamului.

Sfântă mucenică Maria, ajută-ne, mântuește-ne și ne dă puterea de luptă și de jertfă pentru a fi din nou la înălțimea chemării datoriei de sânge!

General CONST. DRAGU

VÂNT DE PRIMĂVARĂ

Divina operetă a lui STRAUSS la ALHAMBRA

TELEFON 5.75.86

MATINEURI ora 3.30

În fiecare seară ora 8.30

ENERGIA ELECTRICĂ

în serviciul industriașilor

INDUSTRIAȘI!

Puneți în mișcare mașinile D-v. prin electromotoare alimentate de rețeaua orașului.

Este cel mai comod lucru.

Cercetați cu băgare de seamă propunerile ce vi se fac pentru instalare de altfel de motoare și nu luați hotărîre până nu întrebați și pe inginerii uzinei electrice. Aveți destule griji cu fabricația D-v. ca să vă mai puteți ocupa și de funcționarea unor astfel de motoare. Electromotorul legat la rețelele electrice vă scapă de aceste griji. Un motor electric pus la fiecare mașină îl opriți când vreți și ori de câte ori mașina respectivă nu lucrează, pe când un oricare alt motor nu-l puteți opri decât atunci când toată fabrica stă. Un motor electric consumă electricitate cât trebue mașinii, pe când oricare alt motor consumă combustibil toată ziua. Prețul combustibilului se poate urca, pe când energia electrică se va ieftini mereu, căci nu depinde numai de combustibil, ci mai ales de consumul electricității; cu cât acesta crește, cu atât se diminuiază prețul. Prin electricitate puteți pune în mers fiecare mașină în parte printr'un electromotor și ați scăpat de fusuri, de roți și de curele de transmisie, cari absorb multă putere, vă ia lumina dela mașinile de lucru și vă cauzează atâtea accidente de persoane; ați scăpat de murdărie, de uleiul ce se scurge dela transmisii pe pereți, pe marfă.

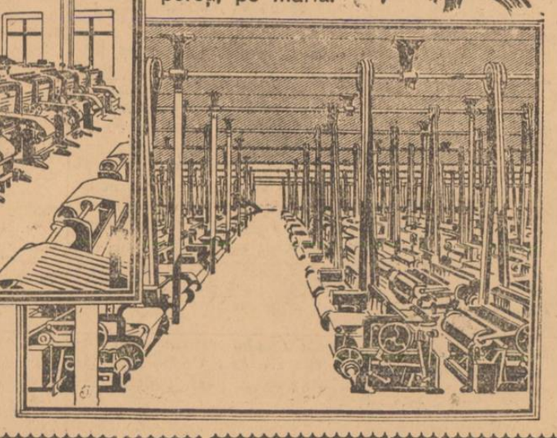

Ilustrațiunile alăturate vă arată un atelier mecanic în care mașinile sunt acționate prin electromotoare și apoi vă arată unul în care transmisiunea se face prin curele.

CU SALCIA

De-acum cincizeci de ani

de I. IORDĂNESCU

Toată speranța mea era nea Costică, paracliserul dela biserica Mavrogheni. Dacă mă lua și pe mine să cânt cu salcia în ajunul Floriilor... bine! aveam bani de Paști. De nu!... cu ce aveam eu să joc risca sau să mă dau în dulapul lui Cârnu din șoseaua Basarab? Cu cinci parale sau zece bani ce mi-ar fi dat mama? Cu ei și alți zece-douzeci bani ce-mi dădea sigur, în fiecare an la Paște, tușa Ileana și tușa Lina... tot nimic!

Nea Costică paracliserul plătea băieților, cari mergeau cu salcia, câte un leu.

Oricâte socoteli făcusem, fără nea Costică toate eșeau prost. E drept că mai puteam ciupi ceva, ca și anul trecut, din banii ce mi-ar fi dat mama pentru cele bisericești, dar cât? Aproape nimic, findcă dela „spovedit„ nu era chip să rup nici un cinci măcar. devremece mama îmi da numai zece bani, atât cât știa ea că cere popa fiecărui copil din cei cincispreze-douăzeci, fete și băieți cari ne cuibăream îngenunchiați, sub patrafirul Sfinției Sale, care după câteva cuvinte neînțelese, citite din carte mai mult pe mormâite, ne întreba:

— Injurați mă? Iar noi de colo:

— Nu.

— Ascultați părinții, mă?

— Da.

— Dar de învățat, învățați bine?

— Da.

— Ați postit toți?

— Da.

— Spuneți fiecare cum vă chiamă.

Și toți deodată băieți și fete spuneam numele: Ion, Maria, Nae, Mitică, Sița, Mielu, Lică, etc... cari, toate la un loc aduceau cu o hărmălaie de câini, cu ceva pe care numai Dumnezeu îl înțelegea, fiind A-toate-știutor. Apoi fiecare pupam cartea și puneam zece bani în mâna popii.

Dela „Ieturghie" ciupisem și anul trecut cinci parale, din cei cincisprezece bani ce trebuia să-i dau preotului, în ușa altarului, împreună cu prescura și lumânarea. Tot așa aș putea face și acum! Ce... era să mă tragă popa de mânecă, în altar să mă întrebe: „Cât ți-a dat măta să-mi dai? Să nu cumpăr prescură? Ei vezi!... dela popă parcă nu mi-era frică să ciupesc ceva, măcar un cinci, dar dela prescură, de!... mânii pe Dumnezeu! Prescura, din care făcea popa „Paștele", și lumânarea erau pentru El.

Dar... dacă nu m'o lua nea Costică cu salcia... o fac și p'asta! Or da destule prescuri alții. Cât despre lumânare, lasă... că și nea Costică... cum o aprinzi, cum o ia din sfeșnic, de n'ajunge nici miros măcar de fum, la Dumnezeu.

Doamne! Doamne! numai leul lui nea Costică mă scapă de păcat! Nu e vorbă, păcatul îl făcusem și anul trecut, și... tot am trecut clasa!

Ceeace mă stânjenea puțin era faptul că de-abia Sâmbătă după amiază ne da vacanță, așa că trebuia să lipsesc dela școală. La urma urmei... fie ce-o fi! Profesorul o să uite până după vacanță. Totul e să nu afle mama că am fugit dela școală, ca să umblu cu salcia. Cât despre tata... de unde era să afle, el, care venea dela slujbă tocmai seara!

In dimineața aceia nu luasem nici o carte cu mine ci doar două trei caete

— De ce pleci fără ghiozdan? Mă întrebă mama.

— Azi ne dă vacanță și nu-mi trebue decât caetele, să însemn ce ne dă de învățat.

Si mama mă crezu.

Am dădui colțul am vârât caetele în sân și o rupsei la fugă spre biserica Mavrogheni, tot socotind în gând: un leu dela paracliser și cu vre-o cincizeci de bani adunați dela mama, mătuși și popă, fac cât o leafă pe o zi a unui om cu o spuză de copii. Poate dă Dumnezeu să câștig și la risică!... Și de ce să pierd, dacă nu mai opresc bani de la anafură și lumânare? Socotind și parasocotind mă pomenii în curtea bisericii, față în față cu nea Costică.

— Merg și eu cu salcia nea Costică, dacă vrei matale.

— Vreau neică, cum să nu vreau. Știi să cânți?

— O... ho!

Și știam, e drept. Cine nu știa să cânte Savalia?

O cântasem de atâtea ori, ani de-arândul, cu mama și surorile, în ziua de Florii la masă. O știam ca pe „Tatăl Nostru".

In sfârșit mă asigurasem de leul lui nea Costică. M'a auzit Dumnezeu!

Când sosiră toți copiii, angajați, paremi-se, mai din'ainte, veni paracliserul.

— Gata băieți?

— Gata nea Costică.

— Facem o repetiție?

— Facem nea Costică.

Și începu paracliserul să cânte, așa... fără să ne facă vre-un semn, fără să ne mai spue ceva, fără să ne grupeze măcar: „Arătatu Savalia dincolo izvoare..." iar noi intram în cântec fiecare cu silaba pe care o prindeam, pe la mijlocul cuvintelor.

— Merge neică ,merge, las-că-i bine! ne spuse paracliserul după ce am încheiat cântecul cu „La mulți ani".

Ce mândri eram! Trecurăm bine examenul în fața lui nea Costică.

Azi nu cred că paracliserul știa ce cântă, ce înseamnă cuvintele din Savalia. Nu știam nici eu, cum nu știau nici ceilalți copii. Nu știa nici mama dela care învățasem „Savalia" și care, la rândul ei, o învățase dela dascălii și paracliserii cari o cântau la noi în curte, în fiecare an, în ajunul Floriilor. Să fi știut oare dascălul?

Din biserică veni și dascălul. Doi băieți mai mari îl urmau cu brațele încărcate cu ramuri de salcie. Din ele ne împărți, fiecăruia, câte un snop.

Pe la opt dimineața ieșirăm din curtea bisericii. Aveam de luat la rând casă cu casă și stradă cu stradă.

Intrarăm în prima curte. Nea Costică începea să cânte de cum intra pe poartă. Noi după el. Care cum intra apuca nota și silaba corespunzătoare întâiului pas în curte, sau cântând la poartă, până ce îi venea rândul să intre, după cum intrarea era poartă sau portiță.

„Arătatu Savalia dincolo izvoare, ume jumele împărtășire, și s'au descoperit măricei învăluință temeliile prin vifor, că cu voia lui'ncetat pe dânsul, pe norodul ce l-ai los l'ai mântuit pe el, cel ce-ți cântă cântarea de biruință, Doamne slavă Tie, Dumnezeul nostru, slavă Tie, La mulți ani".

Nici cuvintele cu care începeam noi copiii jocurile nu erau mai înțelese, și totuși, din generație în generație, ele s'au ținut scai de copii, și scai se țin și azi de creerul nostru îmbătrânit.

Cine n'a învățat pe de rost, ca copil și cui i-a pierit din minte, azi spre apusul vieței, cuvintele: „Ala, bala, portocala, ciob, boc treci la loc" sau „Opi seg-na pi, chistin boli na costi, tan-găr, mangăr n'a cortof, tiafte belengher buf".

Tot așa și cu Savalia.

Nimeni nu mi-a putut explica ce înseamnă „Savalia". Pe Bărăgan, târziu de tot, un învățător (pe acolo învățătorii colindă cu salcia) începea așa: Arătatu-s'a ale adâncului isvoare.. Restul cântecului era la fel. Carevasăzică „Savalia" era o pronunțare pocită a două-trei cuvinte. Cred că întreg cântecul avea un sens, dar... nimeni nu-l mai știe.

Dela un timp nea Costică și dascălul încetau mormâiala cam pe la jumătatea curților, fiindcă femeile eșeau înainte care cu bani, care cu ouă. Erau pregătite. Ne auzeau cântând la vecini și cum terminau cu „La mulți ani" erau sigure că noi am și dat busna pe poarta lor.

Când basmaua popească, roșie cu pătrățele vărgate era plină cu ouă, cam o sută până la o sută cincizeci, paracliserul o da în seama unuia din noi să o ducă, iar el scotea alta din buzunar, făcea noduri la colțuri și o plimba cu el până se umplea cu ouă, când o trecea altui copil. La una din basmale îmi veni și mie rândul.

— Să nu le spargi neică.

— Se poate nea Costică!

Mi se părea o mare atențiune să fiu ales de paracliser, să-duc basmaua cu ouă.

Până la prânz colindarăm o bună parte a mahalalei.

Poposirăm la „Hanul Galben" cârciuma din colțul străzii Grozăvești cu strada Spitalului (azi Banu Manta colț cu strada Dr. Felix) ca să îmbucăm ceva. Din prăvălie veni vocea paracliserului:

— Nu-i așa măi băieți că postiți toți?

— Da, răspunseram unii, în sec, cu glas răgușit. Un „da" pe jumătate mort!

Unde era vocea cu care plecasem din curtea bisericii?

Niciunul n'ar fi zis „nu", fiindcă peste trei-patru zile trebuia să ne spovedim și... dece să știe dascălul că mințim la spovedit când de sub patrafirul popii aveam de răspuns la aceiași întrebare „da"!

Ne-am înșirat la mesele de sub șopronul cârciumii și am mâncat câte un sfert de pâine cu măsline mici, trimise de dascăl și paracliser în vreme ce ei se ghiftuiau în prăvălie, cu ouă-lumări, costiță și vinișor.

Atâtea ceasuri în șir de cântat ne luase piuitul. Și mai aveam de umblat, nu glumă. Pe la ora trei, intrarăm pe strada noastră.

— Nu știe mama că umblu cu salcia nea Costică.

— Să aștepți în capul străzii până ajungem acolo.

— Mă frate-miu să nu spui mamei.

„Frate-miu" ăsta, era un băiat din cor de pe strada noastră.

Să tot fi stat în capul străzii cam o jumătate de ceas în care timp m'am odihnit, pe marginea șanțului, ascultând „Savalia" care răsuna din curte în curte.

— M'a văzut mă? Te-a întrebat mama ceva? îl descusui pe băl „frate-miu" când intrai iarăș în grupul copiilor.

— Am vorbit cu mama ta.

Inlemnisem. Dacă i-o fi spus ceva! dacă m'a dat de gol.

— Ce face Mielu coană Marițo?

Mielul eram eu.

— E la școală maică. Al cui ești tu?

— Io învăț la școală cu Mielu

— Da? Păi... cu școala?

— Io m'am cerut la Domnu.

Se ceruse și ăsta cum mă cerusem și eu! Din cele spuse de „frate-miu" eram sigur că mama

(Continuare in pag. 12-a)